

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Bernard Minier

Lucia

Copyright © XO Éditions 2022. All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Dizajn studio Layout

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

BERNAR MINIJE

LUSIJA

Prevela s francuskog
Milica Gnjatović

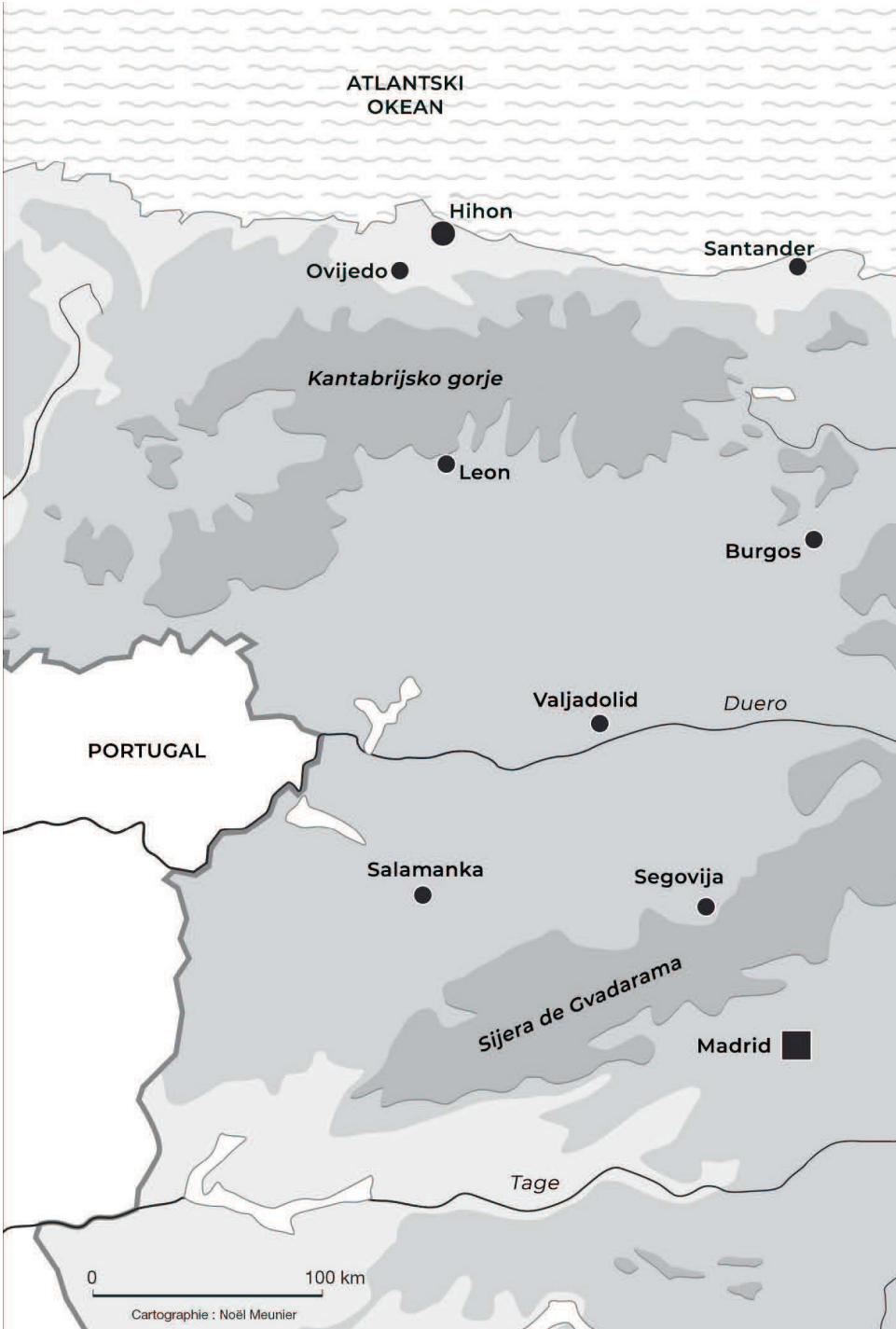
Stela

Noć, poput crnog lovačkog psa, progoni belo lane dana
Swinburne

Beše to posle ponoći, pripovedaju priče stare, dok mračna je zemlja obavijena tišinom i snom, kad živi podsećaju na mrtve, a mrtvi napuštaju grob. To čas je u kom odjekuju ponekad glasovi nepoznati, strašni, i čuju se prigušeni koraci kako šuplje odzvanjaju dok zastrašujući duhovi lutaju kroz gustu tamu, a psi preplašeno zavijaju kad ih ugledaju.

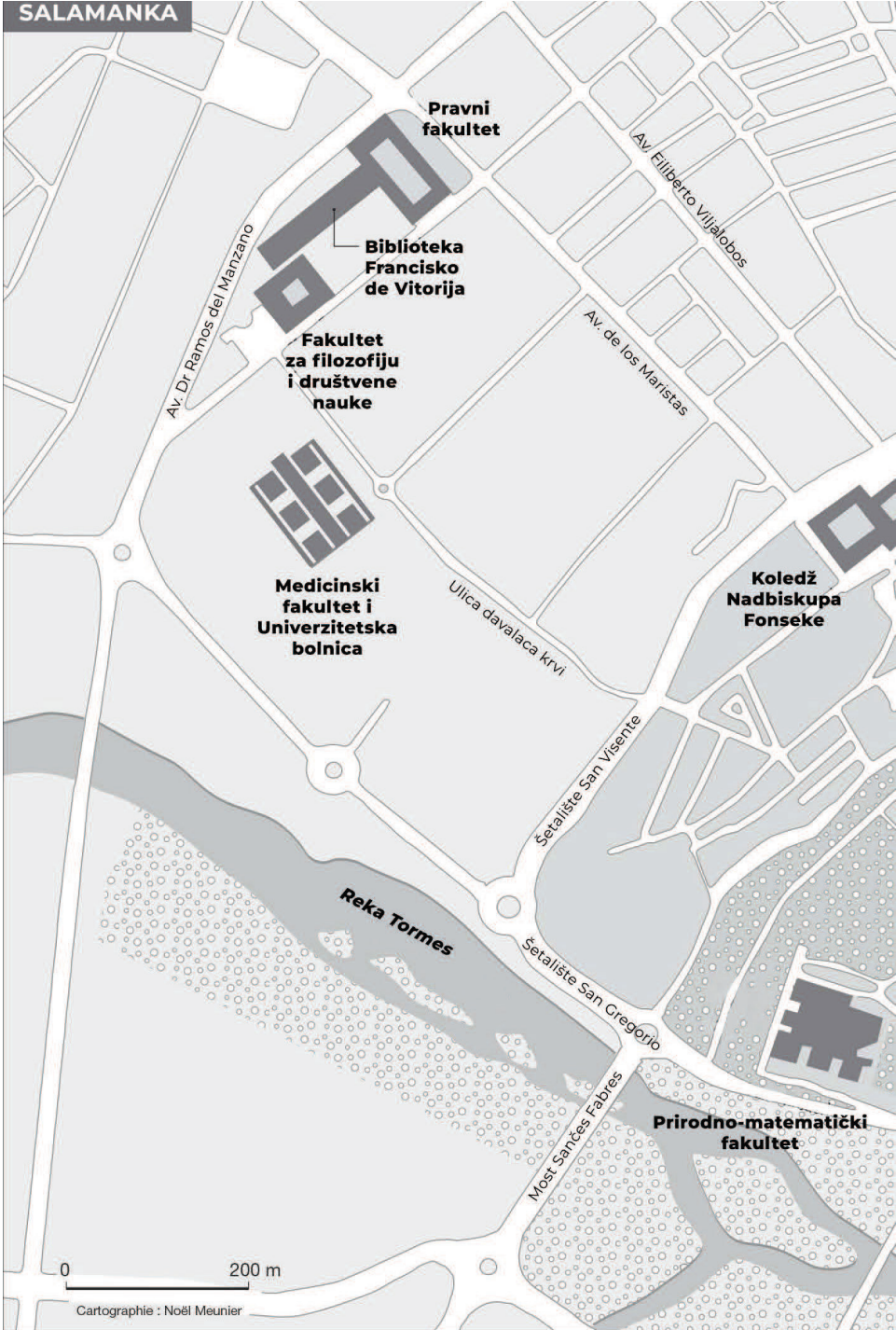
José de Espronceda, *L'Étudiant de Salamanque*

Ne verujem ni u šta: ni u dan ni u mrak.
Thirty Seconds to Mars, *100 Suns*

SALAMANKA

Pravni fakultet

Biblioteka Francisko de Vitorija

Fakultet za filozofiju i društvene nauke

Medicinski fakultet i Univerzitetska bolnica

Koledž Nadbiskupa Fonseke

Reka Tormes

Prirodno-matematički fakultet

0 200 m

Cartographie : Noël Meunier

Prolog

Munje.

Gromovi.

Olujno nevreme.

Parkirala je u podnožju brda, izašla iz automobila. Čim se našla napolju, imala je utisak da joj filmski rekviziter izliva kofe vode na glavu. Nije ni navukla kapuljaču, odmah je krenula ka vozilima čija su se plava bleskajuća svetla jedva probijala kroz kišu koja je lila. Drugi RAV4 automobili s policijskim oznakama upravo su pristizali, sirene su im urlale. U žurbi nije ponela ni kišobran ni vodootpornu jaknu. Dok je stigla do njih, bila je mokra do gole kože; voda joj se slivala niz vrat i tekla preko crnog taktičkog prsluka sa oznakom „COJ”.

COJ kao „Centralna operativna jedinica”: elitna jedinica kriminalističke policije Civilne garde.¹

Mlada žena je podigla pogled ka nebu crnom poput ugljene prašine. Bilo je mračno kao da je noć iako je bila tek sredina popodneva i svi parkirani automobili su imali uključene farove.

Lusija je treptala zbog kišnih kapi koje su joj upadale u oči. *A onda ih je videla.* Na vrhu brda. Tri velika tamna krsta – Hrist u sredini, jedan razbojnik s jedne, drugi sa druge strane.

¹ Civilna garda (osnovana 1844), najstarija je agencija za sprovođenje zakona u Španiji i jedna od dve policijske službe na nacionalnom nivou. Civilna garda je žandarmerijska služba, vojne prirode i u nadležnosti je Ministarstva unutrašnjih poslova i Ministarstva odbrane. To je institucija u koju Španci imaju najviše poverenja. Jedan od njenih brojnih specijalizovanih odseka je i *Unidad Central Operativa*, ogranak kriminalističke policije zadužen za istražne radnje i krivično gonjenje najtežih zločina i organizovanog kriminala, složene istrage ili istrage koje se vode na čitavoj teritoriji države. (Prim. prev.)

„Onaj sa desne strane”, rekao joj je narednik, stojeći pored automobila po čijoj je karoseriji dobovala kiša.

Lice mu je odražavalo sav užas koji je u njemu pobudio prizor koji je tamo gore čekao Lusiju. Zvali su ih *cruceiros*.² Kamenni krstovi. U Galiciji, na zapadu zemlje, bilo ih je na hiljade. Ali bili su daleko od Galicije: jedva tridesetak kilometara severozapadno od Madrida. Na pustopoljini. Daleko od bilo kog naselja.

Lusija je pogledala u naznačenom pravcu.

Krst sa desne strane...

Nije bilo potrebno da budete specijalista da biste videli da je postojalo nešto *drugачije* u vezi s njim – nešto što je ona jedva nazirala kroz sve jači pljusak. Čak i sa mesta na kojem je stajala, bilo je očigledno da je, dok su centralna statua – ona koja predstavlja Hrista – i ona razbojnika sa leve strane bile pocrnele od vekova provedenih pod vedrim nebom, ona desno bila mnogo bleđa: maltene boje voska.

Lusija je udahнула.

Počela je da se penje uz strmu padinu, po rastresitom, sunderastom tlu, koje se vrlo brzo pretvaralo u teške grudve koje su joj se lepile za đonove patika. Sva ta voda koja joj se slivala niz kosu i lice tekla joj je niz vrat i kičmu poput potočića koji skakuće s kamenčića na kamenčić...

Osetila je kako joj srce tupo udara u grudima dok se činilo da se veliki krstovi nadvijaju nad njom. Pod nebom boje mastila, desetine bledih svetala paralo je tamu olujnog popodneva. Ispred nje su se kretale bele senke: tehničari u kombinezonima od glave do pete uzimali su uzorke i tražili tragove koje pljusak nije izbrisao.

² Špan.: *cruceiros* – prepoznatljiv ukras galicijskog pejzaža i izraz narodne pobožnosti, kamenni krstovi su postavljani na raskrsnicama, u blizini kapele, crkava i grobalja u cilju oprostaja grehova. Najstariji je onaj u Melidi iz 4. veka. (Prim. prev.)

Pratila je stazu označenu zaštitnom trakom koja je svetlela u sumraku, usred potočića koji su se slivali niz brdo.

Pljusak je bio toliko jak da je morala da priđe još bliže i probije se kroz kišne velove da bi počela da razaznaje lice statue – one koja je bila mnogo bleđa.

Lusija ju je pogledala.

Na trenutak ju je lice statue podsetilo na jedno drugo lice – i zaledila se.

A onda je otvorila usta. Nemi krik joj se zaglavio u grlu kad ju je realnost onoga u šta je gledala tresnula u lice. Ne, to nije moguće, to nije istina: *to nije mogao biti on...*

Kiša nije posustajala. Pljuštala je. Tvrdoglavo, grubo, ukoso. Lusija je zadrhtala. Stajala je bez daha, trebalo bi da joj posle uspona bude vruće, a ipak joj je bilo hladno. Hladno u kostima, čak joj je i krv bila hladna.

Jer ono što se nalazilo tu, na nekoliko metara od zemlje, okačeno naspram kišnog neba, nije bila statua već čovek. *Neko koga je poznavala.* Njen kolega s posla, njen prijatelj, član njene ekipe: narednik Serhio Kastiljo Moreira. Trideset pet godina. Oženjen, otac dve devojčice. Dobar policajac. Dobar otac. *Koliko je ona znala...*

Kiša je dobovala po njegovom nagom telu i slivala se niz blede meso i elegantne obrise njegovih mišića. Na sopstveno zaprepašćenje, primetila je neobičan detalj: voda mu je s penisa curila kao iz slavine.

Razapet između neba i zemlje, lebdeo je nad brdom. Bilo je očigledno fizički nemoguće, a ipak je upravo u to gledala: *nago telo koje je lebdelo u vazduhu.*

Neko je skinuo statuu koja je stajala sa desne strane i sada je ležala s licem u blatu, a zamenio ju je izmučenim Serhijevim

telom. Merdevine kojima se poslužio i dalje su tu stajale. Ruku razapetih na krstu, Serhio je okrenuo lice ka crnom nebu, za bačene glave, kao da moli za milost koju nije dočekaao.

Neko – muškarac? žena? – zario mu je više puta strašnom silinom šrafčiger u srce, kao da je hteo da ga natera da eksplo-dira: između grudne kosti i leve bradavice nalazilo se nekoli-ko dubokih rana, iz jedne od njih je još virila drška šrafčigera.

Univerzum je pun misterija, pomislila je. Samo na Sunce otpada devedeset devet procenata mase Sunčevog sistema; u svemirskom prostranstvu nema nikakvog zvuka; na svako ljud-sko biće na Zemlji dolazi otprilike 1,6 miliona mrava; jedno od najstarijih književnih dela ljudskog roda zove se *Ep o Gilgamešu* i zapisano je na glinenim pločicama, a već je njegov glavni ju-nak bio opsednut smrću. *Svemu tome ju je naučio Rafael, njen mlađi brat...* Ali ova misterija za Lusiju je bila najveća, najne-shvatljivija od svih.

Misterija okrutnosti, apsolutnog zla.

Osetila je kako je obuzima mučnina. Uprkos tome, naterala se da pažljivo osmotri taj užas koji je prkosio zdravom razumu.

Nije bilo nijednog eksera, nikakvih spona koje bi držale telo na krstu. *Nemoguće...* Činilo se kao da lebdi u vazduhu čistom snagom volje. Ali volje više nije imao, bio je mrtav. Pa o kakvom se to čudu ovde radilo?

Skele koje će poslužiti da se priđe telu bile su gotovo sklo-pljene: sjajne cevi i metalne ploče odzvanjale su tarući se jedna o drugu. Pljusak se raspršivao u beličastu paru udarajući o re-flektore. Okrenula se jednom od tehničara pored sebe:

„Šta ga drži?”

„Čudno, zar ne?”, prošaputao je čovek obučen u belo kosmo-nautsko odelo po kojem je pljuštala kiša. „Nije vezan, nema po-dupirača, a ipak stoji... Taj koji je ovo uradio zaista je bezočan.”

„Svi oni jesu”, odgovorila je, iznervirana tom primedbom.
„Dakle?”

„Lepak...”

„Šta?”

„Leđa, zadnjica, listovi, potiljak, šake i glava premazani su mu onim što zovu superlepkom. Da... Dok se lepak sušio, morali su da ga drže prislonjenog uz krst, verovatno vezanog vezicama, možda i kanapom, ko bi ga znao: vide se prilično duboki tragovi na nadlakticama i ručnim zglobovima, trupu, čelu i gležnjevima. Takođe, to je nesumnjivo učinjeno pre kiše. Poduhvat je trajao samo nekoliko minuta, ali je zahtevao neverovatnu snagu... Bilo da je stvorena od boga ili tokom miliona godina evolucije još od prvog jednoćelijskog mikroorganizma, koža je čudo biološkog inženjeringa i po estetici i po elastičnosti, i dovoljno je jaka da bi držala telo u položaju u kojem je zalepljeno.”

„Gospode”, zastenjala je.

Presamitila se. S rukama na butinama, duboko je disala da bi potisnula mučninu. Nakon nekog vremena se uspravila.

Pred očima joj je proletela slika: ona i narednik Moreira se ljube u svlačionici tokom poslednje novogodišnje zabave, ona ga nežno odguruje, govoreći: „Serhio, ne.” Rade zajedno, poznaje njegovu ženu, ćerke... Iz susedne prostorije se čuje muzika, radosni povici, smeh. On lepo miriše: na sapun i toaletnu vodu, usta mu imaju prijatan ukus duvana, žvakaće gume i paste za zube. On želi nju i ona želi njega. Ali ona kaže „ne”.

Iznenada, Lusija se trgnula. Upitala se da li sanja i ponovo uperila pogled u bela prsa. Voda koja se slivala niz njih blistala je na svetlosti reflektora.

Ponovo se dogodilo.

Jedanput, dvaput – grudni koš: podizao se!

Oh bože! Šrafčiger očigledno nije u potpunosti obavio svoj posao.

Okrenula se prema muškarcima i ženama na brdu:
„ŽIV JE!”, vrisnula je. „ŽIV JE! ON JE ŽIV!”

Lekar i dva medicinska tehničara zamenili su ljude u belim kombinezonima. Bili su zaposleni oko tela, stajali su na skeli, u njegovoj visini, na tri metra iznad zemlje. Kiša je svirala ksilofon po aluminijumu; vriska, povici i strka posvuda.

„Dođavola, kako da ga skinemo, a da mu ne zgulimo kožu?”, povikao je jedan od muškaraca na skeli.

„Tu je i jedan svedok”, rekao je Lusiji u istom trenutku kapetan Penja, njen nadređeni u COJ-u.

Prišao joj je, s brkova mu je kapala voda. Okrenula je glavu i zagledala se u njega.

„Svedok?”

Slegnuo je ramenima.

„Pre će biti da je u pitanju osumnjičeni.”

Namrštila je obrve.

„Svedok ili osumnjičeni?”

„Prolaznik, navodno... Bio je tu kada je patrola stigla. On je pozvao policiju. Kaže da je video šta se dogodilo. I onoga ko je ovo uradio. Kaže da je sve video. Ali se plašio da se umeša... Mi, međutim, mislimo da je on počinilac...”

Ukočila se, mračnog izraza lica.

„A šta vas je navelo na tu pomisao?”

„Shvatićeš kad ga budeš videla, Lusija.”

Sa oklevanjem je pogledala u doktora i dva medicinska tehničara na skeli koji su bili zauzeti oko Serhija. U ovom trenutku nije mogla ništa više da uradi.

„Želim odmah da ga vidim”, izjavila je.

Krenuli su nizbrdo ka vozilima, pazeći da se ne okliznu u potočićima i blatu. Lusija je osećala kako joj se mokre farmerke lepe za listove, *starke* su joj bile otežale od grudvi lepljivog blata.

Zatekla ga je kako stoji između dvojice uniformisanih pripadnika Civilne garde, naslonjen na karoseriju jednog od terenaca. Bleda koža, mršavo lice, šiljata brada, plave obrve bile su mu gotovo bele, baš kao i kosa. Imao je oko trideset godina. Mrlje od krvi na njegovom narandžastom kombinezonu bole su Lusijine oči.

Podigao je oči dok mu se približavala. Krupne, detinje oči, s veoma svetlim dužicama i crvenim kopcima. Oduprla se želji da ga ščepa za kragnu.

„Jesi li ti ovo uradio?”

Njegove plave trepavice okićene kišnim kapima su zalepršale. Osmehnuo se, podsmešljivo, zbog čega je Lusija poželela da mu tresne glavu o haubu.

A onda je odmahnuo glavom:

„Ne, to je bio on. Video sam ga...”

„Ko je to *on*?”

„Pa on, naravno...”

Iznenada se prolomio krik sa brda:

„GUBIMO GA!”

Pogledala je prema vrhu brda. *Sranje!* Počela je da trči uzbrdo što je brže mogla. Oklznula se, uspravila. Ponovo potrčala.

„Ne! Ne! Ne! Dođavola, ne!”

Popela se na skelu, verući se uz merdevine od aluminijumskih cevi.

„Hej, ti tamo!”, doviknuo joj je jedan od spasilaca. „Šta to radiš? Silazi! Skela nije predviđena za toliki broj ljudi!”

Lusija ga je ignorisala. Prešla je preko male vibrirajuće platforme u nekoliko koraka. Doktor je započeo sa snažnom masažom srca, koja je – na telu mokrom i u vertikalnom položaju – bila sve samo ne laka. Elektrode su bile postavljene na Serhijeve grudi, ali Lusija je znala da prevelika vlažnost može da utiče na očitavanje srčane aktivnosti.

Medicinski tehničari su je ljutito pogledali, jedan od njih je petljao po tasterima defibrilatora.

„Šta čekate?“, nestrpljivo je povikala. „Hajde! Dajte mu elektrošok!“

„Ne smemo!“, uzvratilo je doktor ne prestajući da mu masira srce, raširenih ruku. Šake su mu bile preklopljene na Serhijevim grudima. „Sa ovom kišom i svim ovim metalom rizikujemo da svi doživimo strujni udar! A na njega neće nimalo delovati.“

„Daj mi tu stvar! Neću ga pustiti da umre a da ništa ne preduzmem!“

Pokušala je levom rukom da zgrabi aparat – bila je levoruka – ali je bolničar čvrsto držao defibrilator.

„Hej! Prestani! Ti si luda! Nema svrhe!“

„Saslušajte me, molim vas“, protestovao je drugi bolničar, „činimo sve što je u našoj moći!“

„Recite joj da siđe sa skele ili ću prestati s masažom“, zapretio je doktor obraćajući se kolegi. „Recite joj da se skloni odatle! *Odmah!*“

Lusija je oklevala.

Bio je u pravu. Bilo je uzaludno. Poslušala je. Tokom trideset minuta koji su usledili, trojica muškaraca su se bez prestanka smenjivala u masiranju srca i davanju disanja usta na usta.

I dalje je pljuštalo. Lusija nije bila u stanju da strgne pogled s bledog tela koje su neumorno masirali na kiši koja je lila.

„Mrtav je. Gotovo je.“

Sišli su sa skele. Jedan za drugim. Pognutih glava. Istog časa su kosmonauti u belim odelima preuzeli štafetu.

Osetila je grčevite drhtaje u rukama, u nogama: čitavo telo joj je podrhtavalo. Toliko ju je brzo spopala mučnina da je jedva stigla da se sagne pre nego što joj se kiselina popela uz grlo i njen poslednji obrok, pomešan sa mlazom žuči, obilno se razlio po zemlji.

PRVI DEO
LUSIJA

1.

Ponedjeljak uveče

Poručnica Lusija Gerero je proučavala njegovu ličnu kartu.³ Gabrijel Agustin Švarc. Trideset dve godine. Rođen 18. marta 1987. u Malagi. Stanuje u ulici San Heronimo u Madridu. Podigla je pogled. Plava, maltene bela kosa, blede, usko lice, bezbojne trepavice.

Oči su mu bile razrogačene, pogled bistar, zabrinut – šetao je njime levo-desno – usne su mu bile previše crvene, previše... vlažne.

„Gabrijel Švarc”, počela je.

Pogled plavokosog momka zaustavio se na njoj.

„A ne, to nisam ja... Ja nisam Gabrijel.”

Podigla je obrvu:

„Kako se onda zoveš?”

„Ivan.”

„Ivan...? Ivan i kako još...?”

„Ivan.”

„A ko je onda Gabrijel?”

„Neko drugi...”

Prikovala ga je pogledom. Lusijina leva noga je poskakivala ispod stola. Grčevito. Cupkala je otkako je sela prekoputa njega. RLS,⁴ sindrom nemirnih nogu.

³ U Španiji je to *Documento Nacional de Identidad*: nacionalni identifikacioni dokument. (Prim. autora)

⁴ Engl.: *Restless legs syndrome* (Prim. prev.)

„Dakle, ovaj... *Ivane*. Optužen si za ubistvo narednika Moreire (grč u stomaku kada je izgovorila njegovo ime), razumeš li?”

„Ja to nisam učinio”, insistirao je Gabrijel, grizući se za usnu.
„Ja nisam ništa uradio.”

„Podsećam vas da je, dok se ne dokaže suprotno, moj klijent samo svedok u ovom slučaju”, ubacio se advokat, koji je sedeo pored Švarca.

Pogledala je plavušana, pa advokata, pa opet plavušana, koji je očiju raširenih kao u deteta pogledom šarao po prostoriji.

„Otisci tvojih prstiju se nalaze svuda”, rekla je, „na telu, na krstu, na merdevinama... na oružju kojim je izvršeno ubistvo. A imaš i krv žrtve na odeći...”

„To nisam bio ja.”

Izgledao je stidljivo. Nije delovao kao ubica.

„Onda, ko je to bio?”

„Rikardo.”

„Ko je Rikardo?”

„Neko veoma loš...”

„Tako dakle?”

„Da...”

Pokušala je da ignoriše mrlje od sasušene krvi na jarkona-randžastom kombinezonu. Baš kao i sećanje na Serhija, nagog i razapetog na kiši.

„Kako znaš da je to bio on?”

„Zato što mi je rekao.”

Lecnula se:

„*Rikardo ti je rekao da ga je ubio?*”

„Poručnice”, presekao ju je advokat postavljen po službenoj dužnosti, „s obzirom na... stanje u kojem se nalazi moj klijent, zamolio bih vas da ovu poslednju izjavu ne uzimate u obzir.”

„Na meni je da to prosudim, gospodine”, odlučno je uzvratila. „Slušaj, Gabrijele...”

„Ja se ne zovem Gabrijel, ja sam Ivan.”

Zvao se Gabrijel Švarc. Verovatno nije često nailazio na srodnu dušu na *Tinderu*, ali se jeste podudario sa dosijeom Civilne garde: nekoliko osuda za krađe po prodavnicama i preprodaju narkotika. Nijednom nije završio u zatvoru – ali je više puta bio hospitalizovan u psihijatrijskim ustanovama.

Živeo je kod majke. Poslednji put je boravio u psihijatrijskoj bolnici, doduše nakratko, nakon što je ona preminula u februaru ove godine. Stupili su u kontakt s psihijatrom koji ga je lečio: bio je na putu ka policijskoj stanici.

Lusija je ustala.

Prešla je u susednu prostoriju – odakle su Arijas, njen kolega, i Penja, njen šef, pratili ispitivanje preko ekrana. Rukom je pozvala prvog:

„Hajde. Na tebe je red.”

„Veruješ li u te njegove višestruke ličnosti?”, upitao je Arijas sumnjičavo. „Čini se da je potpuno lud, ali se možda samo pretvara.”

Narednik Arijas je patio od blagog oblika divergentnog strabizma. Jedno oko mu je gledalo udesno dok je drugo gledalo ulevo, i svetlost se u njima nije prelamala na isti način. To je njegovom pogledu davalo neobičnu auru koja je obično činila da se njegovi sagovornici osećaju neprijatno. Arijas je to znao i igrao je na tu kartu. I Lusija je primetila da su njegova ispitivanja osumnjičenih davala znatno bolje rezultate od proseka. Klimnuo je glavom. Izašao je, a zatim ušao u prostoriju za ispitivanje čiji su sivi zidovi bili obasjani previše jakim neonskim svetlom.

Lusija i Penja – oficir koji se nalazio na čelu odseka COJ-a za ubistva, otmice i iznude – posmatrali su ga na ekranu. Penja je imao pedeset tri godine, otmen izgled, dobrodušni očinski izraz lica i lepe brkove o kojima se s pažnjom starao. Bio je

jedan od najboljih operativaca na terenu koje je ikada upoznala – a upoznala je mnoge: Civilna garda je brojala osamdeset četiri hiljade agenata, a COJ – koji je zapravo predstavljao centralni odsek kriminalističke policije – oko četiri stotine.

„Zdravo, Gabrijele.”

Arijasov glas se začuo iz zvučnika postavljenih oko ekrana. Videli su ga kako seda nasuprot plavokosom momku.

„Ma dajte, policajče”, zagugutao je koketni ženski glas. „Budite ozbiljni! Očigledno je da ja nisam Gabriel, zar ne?”

Na ekranu, Gabriel Švarc se kratko nasmejao i sklonio pramen kose iza uha. Prekrstio je noge, ispružio ruke i oslonio ih na kolena ispravivši leđa.

„A kako se ti zoveš?”, upitao je Arijas, zatečeno.

„Ja sam Marta. Sviđaju mi se vaše oči, gospodine policajče. Tako su lepe...”

Lusija je bila zapanjena upečatljivom promenom u fizionomiji. Gotovo joj se učinilo da gleda ženu.

„Kakav je ovo cirkus?”, povikao je ljutito Penja pored nje.

„Uh... Marta... znaš li zašto si ovde?”

„Vidite da moj klijent nije u stanju da odgovori na vaša pitanja”, umešao se mladi advokat. „Zahtevam da ga bez odlaganja pregleda psihijatar!”

„Nemam ni najblažu ideju zašto sam ovde”, poverio se Gabriel, alias Marta, ne obazirući se na upadicu svog pravnog savetnika. „Ali pretpostavljam da ćete mi vi reći, gospodine policajče.”

„Prokletstvo!”, promrmljala je Lusija, bila je na ivici živaca.

Toliko je škrgutala zubima dok je zurila u ekran da ju je vilica bolela. Neće provesti sate igrajući ovu igricu. Nateraće ga da propeva.

„Sigurna sam da se pretvara”, rekla je.